

[Gunnar Fog-Petersen.]

klart for mig, at det skulde være rigtigt, at en Kommission, som nu har arbejdet i lang Tid, og hvori der ogsaa er Medlemmer af Landstinget, nemlig Limfjordskommissionen, omgiver sig med den Hemmelighedsfuldhed, som den gør. Det anser jeg for skadeligt for Sagens Udvikling, fordi den Diskussion, der rører sig paa Egnen mellem Befolkningen, slet ingen Vejledning kan faa af Kommissionen, medens den arbejder. Spørgsmaalet er ikke saa ligetil, og derfor ønsker jeg det undersøgt i et Udvalg.

Med Hensyn til § 132 a sagde det ærede Medlem, at man kunde straffe den, som fortsatte sin Deltagelse i en Forening, hvis Virksomhed foreløbig var forbudt af Regeringen. Saa vidt jeg ved, er dette absolut ikke noget nyt eller usædvanligt, for det er jo ikke tilladt nogen, hvis der er udstedt et midlertidigt Forbud, saa at lade, som om dette ikke eksisterer. Det vilde jeg dog tro havde de samme Retsvirkninger, som hvis man overtræder en Lovbestemmelse, men der staar i Grundlovsudkastet, som inden længe kommer til Behandling her, at der straks skal anlægges Sag, og dermed er det angivet, at man ikke maa sylte Domsafsigelsen, efter at et saadant midlertidigt Forbud er nedlagt.

Jeg har spekuleret paa, baade da jeg læste Grundlovsparagrafferne og Forslaget her, om det ikke var muligt at sætte en Tidsfrist, men det tror jeg nu ikke det er. Man kan ikke vide, hvor lang Tid en Sags Opklaring tager, og man skal jo heller ikke lovgive om tænkte urimelige Tilstande eller Forhold, som der ikke er nogen Sandsynlighed for vil komme til at foreligge. Denne Bemærkning gælder ogsaa Bestemmelser i dette Lovforslag og den overdrevne Kritik, som er fremsat her.

Den højtærede Minister sagde, at det var med Vilje, man havde sat et uklart Udtryk ind i § 266, nemlig Ordet „Kald“. Der maa jeg give det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) Ret; det forekommer mig at være en daarlig Begrundelse for en Bestemmelse i Straffeloven. Jeg tror ogsaa, man kan finde noget, der er bedre, og i hvert Fald er jeg ganske klar over, at ingenting er at foretrække for Ordet „Kald“.

Jeg kan heller ikke billige den Udtalelse, som den højtærede Minister fremsatte i Gaar om, at Journalisten i Forholdet til Samfundet og Staten skulde være en ringere Mand end de øvrige Borgere i Landet. Det tror jeg ikke, der kan gives Holdpunkter for. Jeg tør ogsaa sige, at de, der tilhører denne Stand, ikke føler noget saadant,

og de har da ogsaa Ret til at kaste en saadan Karakteristik af sig.

Ved et internationalt Pressestævne her i København umiddelbart før Verdenskrigens Udbrud i 1914 sagde daværende Indrigsminister Ove Rode i en Tale til Verdenspressens Repræsentanter, som var samlede her: „Det er ikke Pressemandens Op-gave at skaane vore Øren, men at sige Sandheden, saaledes som De hver forstaar den.“ Det er det rigtige Kriterium for Ytringsfriheden inden for Pressen: at Pressemanden ud fra sin gode Samvittighed, sin indre Drift, siger Sandheden, saadan som han forstaar den. Dette behøver ingenlunde at falde sammen med den Maade, hvorpaa man opfatter Sandheden alle mulige andre Steder, enten det nu er i Regeringskontorerne, i Dommerkantorerne eller i andre Presseorganer. Det behøver det ikke, og derfor maa der i en Straffelov i et Land som Danmark ingen Hindring lægges i Vejen for, at Pressen kan sige Sandheden, saaledes som de forskellige Organer eller de forskellige Personligheder inden for disse Organismer hver forstaar den.

Det er i det store og hele heller ikke Tilfældet med Lovforslaget, saaledes som det foreligger for os her. Der er i §§ 129 og 129 a, som jeg sagde i Gaar, uklare Bestemmelser, man ikke helt kan se Rækkevidden af, og der er enkelte Udtryk i § 129 a, som jeg tror er uheldige, men disse Bestemmelser har ikke som Helhed Karakter af Angreb paa Pressefriheden, som Ove Rode dengang karakteriserede den. Jeg gentager derfor, hvad jeg sagde i Gaar, at man skyder over Maalet, naar man taler om, at Ytringsfriheden og Friheden i Almindelighed er i Fare. Enhver Lov kan misbruges, og en Straffelov kan ogsaa misbruges. Straffeloven, som den er i Dag, uden Hensyn til disse Ændringer, vilde kunne misbruges i en Ministers Haand, der efterhaanden fik Domstolene til at følge en ganske bestemt Tendens og Praxis. Det er umuligt at skrive Lovbestemmelser, saa at de udelukker Misbrug. Men dertil har vi jo en fri Rigsdag i Danmark, at den vaager over, at noget saadant ikke sker, og jeg har ingen Grund til at tro, at der skulde være Fare paa Færde i saa Henseende.

Justitsministeren (Steincke): Jeg til-lader mig af praktiske Grunde med min Modargumentation over for de nye Udtalelser, der er fremsat, at følge den samme Gruppering, som jeg fulgte i Gaar, og som den ærede Ordfører for Venstre (Rytter) ogsaa gik ind paa, med andre Ord at dele